

▸ Csobánka Zsuzsa

Ikra

Régóta nem aludtam így el,
hosszan bámulva a plafon vaksötétjét.
Talán mert jobban fáztam,
mint eddig bármikor,
hiába csavartam fel a fűtést.
Kézhátra ujj kúszik,
hálóra feszülő halak,
ha összetömörülnek,
a szerves kötél átszakíthatónak látszik.
Pedig így esélytelenebb.
Nagy tömeggel hiába operálsz,
inkább finom folyamodással ébredj,
öregasszony lettél,
az, aki nem kezd jajgatásba,
az, aki tudja, mikor mi a dolga.
Most az aranypéncz ideje van.
A letakart tükröké most.
Az államot kötötte fel először,
ne legyen ostobán lehanyatló se kéz, se áll.
Tűnjön úgy, a halálban van méltóság,
a szemfedél elhagyható,
nem múlik rajta semmi.
Vékony hártya háló felett a jég,
de rajtad úgyis által kell menni,
bár tudható, könnyen beszakad.
Alámerül majd a test,
könnyed roppanással temetkezik belém,
szétválaszthatatlanok leszünk,
a tükör, az áll, a halál és én.
Most már mosdathatsz.

Dodona

Magamra hagysz, magamra hagysz,
fekete galamb, surrogó tollad árnyékkal int.
Hájas rettenet, a szó így távozókba fagy.
Beszáradt tustinta, ha írni kell vele, megint.

A szentély kész, feküdj a földre.
Lábaid a portól nem szabadítom meg,
abból jósolom, merre jártál,
s még majd merre fogsz.
Levélsusogásból tudom, hogy nyugatra tartasz.
Az ólom összekoccan, most megállsz.
Kelet felé fordítod az arcod,
idebólintod.

Fröcskölik a kecskét.
Ne reszkess, ha kibírod,
még lehetsz áldozat.
Minden rándulásod egy-egy késdőfés,
a jósok nem kímélnék, túl gyávák ahhoz.

Húzzon sorsot, aki mer,
neked kockát szántam, hogy elvesztesd.
Hamujóslást.
Homlokodra áldást azzal adok,
egyenes vonalak, metszik, mint mi, egymás útjait.
Összeér egy ponton két vonal,
homályosabbat és pontosabbat sem tudnék mondani.

De tudod, a kecskét boldognak képzelem.
Boldognak azt a parányi pontot is.
Maga választotta oltárra fekket.
Szárnyas irányokat magába sűrített.

Ezüst

Lüktet, és egyre beljebb.
Lüktet, és egyre bentebb.
Zihál, tán meg fogok halni.
Zihál, tán meg fognak ölni.
Lüktet és döfköd és mindjárt.
Tépkedi a szám, mint a hínárt.
Ezüst kezem ezüst testére csusszan,
ezüst hal ezüst halhoz kúszik,
biztosan, de lassan.
Ezüst ér össze ezüsttel,
ezüstre festi ezüst pikellyel.
Ezüst csorog végig az arcon,
ezüst a torkom, a hangom.
Szelídebb lettem, amit s ahogy kérek,
szelídséggel tovább szelídíthet.

A sebhelyes

Elalszanak a kidörzsölt szívek.
El a teraszkorlát.
Nincs, ki ennyire ismerné a test
szélkiáltó dobogását.
Maga van. Alszik.
Párhuzamosban a fémek.
Kétóránként egyszerre riannak,
kibolyhosodik az éjjel.
Lápvidék felett surrogó vadak fejében
elcsitulnak a kényszerképzetek,
a szemközi háta belakhatók,
ablakaik farkasszemek,
idegen alak motozása vált ismeretlenre,
hazaér, vetkőzni kezd.
Naponta fúródó sörét,
felhúzott ravasz és golyónyomok,
pontosan, a szívre céloz.
Zuhanás karok alá, szívek fölé.
Halál evez.
Valaki végtelen távol van,
de uszály lesz közelem és közele,
hordozni fogja valamennyi fegyvernemet.

